

TENTO DE KRISTO

Diablo malcertiĝis. Kiu estas tiu Jesuo? Ĉe lia naskiĝo aperis anĝeloj kaj unu belega stelo. Sed nun ĉi tie en dezerto Li suferas pro malvarmo, malsato kaj soifo. Ĉu Li estas Filo de Dio, aŭ normala hominfano? „La diablo ne kuraĝus tenti Kriston, se li en Li pro malforteco kaj malsato ne vidus ion tipe homan.“ – Tiel tion komentas sankta Hilario. Post kiam Jesuo fastinte kvardek tagojn kaj kvardek noktojn endezerte, la diablo diris al Li: „Se vi estas Filo de Dio, ordonu...“ Al tio sankta Ambrosio rimarkas: „Kion alian celas tiu ĉi enkonduko al interparolo ol diri, ke diablo sciis, ke Filo de Dio baldaŭ venos, sed li ne supozis, ke Li venis en tia karpa malforteco?“

Por Kristo ne estis problemo diablون forpeli. Sed Li volis sin lasi de diablo tenti pro bona kaŭzo. Tomaso la Akvinano eksplikas kvar motivojn:

Per la tento Kristo volis al ni helpi dum niaj tentoj. Sankta Gregorio en tio vidas paralelon al la morto de Kristo: „Ne estis tuŝita digneco de nia Savinto, ke Li sin lasis tenti. Li venis, ke Li sin eĉ lasu mortigi. Estis ĝuste, ke Li superis nian tenton per sia tento, kaj ankaŭ Li venis, por venki nian morton per sia morto.“

La tento de Kristo celas nin prudentigi. Estas egale, kiel sanktaj vi estas, antaŭ tentoj de la diablo vi neniam povas esti sekuraj. Krom tio Kristo volis doni al ni ekzemplon. Tiel, kiel Li reagis kontraŭ tentanto, devas ankaŭ ni same agi. Kristo kontraŭdiris tiujn tentojn per vortoj el la Sankta Skribo. En tio Lin ĉiu povas imitadi.

Fine Kristo volis al ni enkapigi senskueblan fidon al lia mizerikordo. Li mem estis tentita. Tial ni povas esti konvinkitaj, ke Li kompatas nin en niaj tentadoj: „Ni havas ĉefpastron ne tian, kiu ne povus simpatii kun niaj malfortaĵoj, sed tentitan en ĉio tiel same, tamen sen peko.“ (Heb 4,15)

Tomaso ankaŭ demandas, ĉu la mani-

ero, per kiu diablo agis, estis konvena. Kaj li atentigas, kio estas ĝenerale valida: Kiam nin diablo tentas, li ne direktigas nian volon rekte al malbono. Li strebas nin al la malbono nur proksimigi. Ĉe tio li antaŭeniĝas diversmaniere kaj li adaptiĝas al inklinoj de sia „viktimo“: „Iun spirite fortan homon la diablo ne tentas tuj al gravaj pekoj, sed li komencas malrapide de ne tro gravaj pekoj ĝis la pli gravaj.“

Tiel antaŭeniĝis diablo ĉe Eva. Li instigis ŝin unue al direkto de sia menso al malpermesitaj fruktoj, poste instigis ŝin al orgojla gloro („Malfermiĝos viaj okuloj.“) kaj fine al granda fiero („Vi estos kiel Dio.“) Same antaŭeniĝis diablo ĉe Kristo: „Unue Lin tentis per tio, kion ofte bezonas ankaŭ klerikuloj – zorgo pri la korpo per ĝusta vivteno. Poste li aliras al tio, pere de kio falas iuj klerikuloj, do fari ion, kio videbligis ilin. Tio apartenas al gloravido. Trie li alkondukas tenton al tio, kio ne plu estas afero de klerikulo, sed de homo korpa, do al riĉavido kaj profana sinhonorigo ĝis malestimo de Dio.“

Sed ĉu estus peko transformi ŝtonojn je pano? Ja estis neniu peko, multobligho panon, por forigi malsaton. Al tio respondas sankta instruisto Tomaso: „Ne estas ĝusta,

se iu provus kaŭzi miraklon, por havigi al si manĝon, se li povus al si helpi per kutima homa maniero. (...) Sed ĉi tie Kristo povus kvietigi malsaton alimaniere ol per miraklo.“ Li povus ekzemple manĝi akridojn

kaj mielon de sovaĝaj abeloj kiel Johano la Baptisto, aŭ Li povus en proksima vilaĝo la panon aĉeti... ■

Sac. Gerd Heumesser
El Kirchliche Umschau 2/2013